

РЕШЕНИЕ

№ 755

гр. Велико Търново , 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, VIII СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и седми май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ДИАНА РАДЕВА**

при участието на секретаря **ВАНЯ ИВ. ФИЛИПОВА**
като разгледа докладваното от **ДИАНА РАДЕВА** Гражданско дело №
20214110100687 по описа за 2021 година

Иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 240 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД

Ищецът „Кредитреформ България“ ЕООД, гр. София твърди, че на 8.02.2016 г. между "4финанс" ЕООД с търговска марка "Вивус" и ответника е сключен договор за кредит № 9926222001 по реда на чл. 6 от ЗПФУР. Излага, че процедурата по сключване на договора е подробно описана в Общите условия . Изтъква, че ответникът е заявил желание за отпускане на сума от 350 лева. Кредитът е отпуснат на същия ден и е с падеж 9.03.2016 г. След падежа кредитополучателят се възползвал от възможността да удължи срока за връщане на кредита съгласно т.11 от ОУ и удължил срока до 16.03.2016 г., за което заплаща дължимите такси. Сочи, че кредитополучателят не изпълнил задълженията си на падежа, изпаднал в забава и започнали да се начисляват лихви за просрочие. Заявява, че на 23.11.2018 г. кредитодателят сключил договор за цесия с ищцовото дружество, по силата на който на цесионера-ищец са прехвърлени вземанията по договора за кредит сключен с ответника. Цедентът упълномощил цесионера и последния изпратил уведомление за извършената цесия до длъжника чрез "Български пощи"

ЕАД, върнато с отметка "непотърсен". Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 350 лева, представляваща непогасена главница по договор за кредит № 9926222001, ведно със законна лихва върху нея от подаване на иска до окончателното изплащане. Претендира разноски. В условията на евентуалност предявява иск по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, с който моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 350 лева, получена без основание, ведно със законна лихва от подаване на иска до окончателното изплащане. В съдебно заседание не изпраща представител.

Ответникът Й. Д. Й. в срока и по реда на чл. 131 от ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва иска, като неоснователен. Твърди, че не е подписвал договор за кредит, не е получавал сума по такъв договор, както и не е заплащал такси за удължаване на срока му. В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

След като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Приложен е договор за кредит № 9926222001/8.02.2016 година със страни „4 Финанс“ ЕООД опериращо на пазара на финансови услуги под търговската марка „Вивус“ като кредитодател и Й. Д. Й. като кредитополучател, видно от който е отпуснат потребителски кредит в размер на 350 лева с дата на получаване -8.02.2016 г. чрез Изипей и дата на връщане на сумата -9.03.2016 г. В договора за кредит е посочено, че същият се подписва електронно в съответствие с предвидената в Общите условия процедура. От приложената разписка за извършено плащане № 2000000097766344/8.02.2016 г. е видно, че на 8.02.2016 г. в 13,18 часа е извършен превод в размер на 350 лева с наредител „4Финанс“ ЕООД към получателя Й. Д. Й. с ЕГН *****. Преводът е извършен чрез системата за електронни плащания ePay.bg към EasyPay, като е посочено ЕГН на получателя и номер на договора. Твърди се от ищеца, че срокът на погасяване на договора съгласно направено искане от кредитополучателя бил удължен до 16.03.2016 г. Приложени са Общи условия, неразделна част от договора за кредит. Съгласно тях договорът се счита за сключен на датата на потвърждаването му по електронната поща на кредитора и извършването на паричния превод, след като предварително кредитополучателят го е приел на началната страница на vivus.bg, или го е подписал на хартиен носител. С

договор за прехвърляне на вземания от 23.11.2018 г. „4Финанс“ ЕООД е прехвърлило на „Кредитреформ България“ ЕООД свои вземания, индивидуализирани в Приложение № 1 неразделна част от договора, сред които и вземанията по договора за кредит на ответника, фигуриращи в позиция 3193 в представеното извлечение. Прехвърлено е вземане от 350 лева главница, наказателна лихва от 481,18 лева , такси за събиране в размер на 30 лева. Приложено е потвърждение за прехвърляне на вземания по сключения договор за цесия от 23.11.2018 г. , както и пълномощно от цедента, с което последният упълномощава цесионера да уведоми длъжниците за договора сключен между страните относно продажбата на техните вземания. Прието е уведомление за прехвърляне на вземания, изпратено от упълномощения за това цесионер до длъжника на адрес **** чрез "Български пощи", но препоръчаното писмо се е върнало на 4.01.2019 г., като непотърсено.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

От представените по делото писмени доказателства съдът счита, че между ответника и "4Финанс" ЕООД, опериращо на финансовия пазар с търговска марка „Вивус“ е възникнало валидно облигационно правоотношение по силата на сключения по правилата на ЗПФУР договор за кредит. Според чл. 6,ал.1 от Закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система на предоставяне на финансови услуги от разстояние организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват средства за комуникация от разстояние. В чл.18 от ЗПФУР е посочено, че за доказване на предоставяне на преддоговорна информация и на електронните изявления отправени съгласно този закон се прилага Закон за електронния документ и електронния подпис, съгласно който електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведен. Неразделна част от договора са Общите условия, в които детайлно се описва процедурата по сключване на договора. Същата стартира с подаване на искане за отпускане на кредит на началната страница –

www.vivus.bg, като за завършване на регистрацията на профила на кредитополучателя се изисква той да се е запознал и да е приел Общите условия. Съгласно чл. 1.8 от ОУ след подаване на регистрацията проект на договора се предоставя на кредитополучателя на началната страница или на хартиен носител, като ако го приеме кредитополучателят трябва да натисне бутона „Подпиши“, с което се приема, че договорът е подписан на всяка негова страница. С подписването кредитополучателят потвърждава желанието си за сключването на договор за кредит и се съгласява кредиторът да преведе сумата по кредита по начин посочен от него-по банкова сметка или избран алтернативен начин. Според чл.3.1 договорът се счита сключен и влиза в сила на датата на потвърждаването му по електронна поща от кредитора и извършването на паричния превод, след като кредитополучателят го е приел на началната страница или го е подписал на хартиен носител, а страните изрично се съгласяват съобщенията по електронната поща, потвърждаващи приемането на договора за кредит да имат силата на саморъчни подписи съгласно чл. 13,ал.4 от Закон за електронния документ и електронния подпис, сега Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. Разпоредбата на чл.3.2 от ОУ изисква незабавно превеждане на сумата от кредитора по посочения от кредитополучателя начин, като от датата на паричния превод започва да тече срока на договора. В приложения договор за кредит от 8.02.2016 година се съдържат достатъчно индивидуализиращи данни , съдържащи електронни изявления на двете страни отправени една към друга, с които се доказва сключването на договора. В този аспект възражението на ответника, че не е сключил процесния договор остава недоказано. В представения по реда на чл. 184 ,ал.1 от ГПК от ищеца електронен документ, възпроизведен на хартиен носител са посочени имената на ответника, единния му граждански номер, адресът му – *****“ , мобилен телефон за връзка-***** и e-mail ***. Посочено е, че начинът на получаване на сумата е чрез Изипей. Уговорени са размер на отпуснатия кредит-350 лева, датата на получаване на сумата-8.02.2016 г. , срок на договора-30 дни , съответно и падеж - 9.03.2016 г. Приетата разписка за извършено плащане № 200000097766344/8.02.2016 г. , 13,18 часа удостоверява, че на тази дата кредитодателят „4Финанс“ ЕООД е наредил превод на Й. Д. Й. чрез ePay.bg към Easy Pay. В разписката ответникът е индивидуализиран с трите си имена и ЕГН , посочен е и номера на договора.

Описаните документи установяват, че с превеждането на парите на кредитополучателя по начина, посочен от него договорът е породил правното си действие и кредиторът е бил изправна страна по него. Въпреки, че третото неучастващо по делото лице, от което е изискан документ – „Изипей“ АД е изпратил писмо, с което уведомява, че срокът на съхранение на информацията за извършения превод – 5 години, съгласно чл.24,ал.3 от ЗПУПС, вр. с чл. 67,ал.3 от ЗМИП е изтекъл съдът приема, че доказателствената съвкупност приета по делото установява получаването на сумата от страна на ответника, а възражението му, че не я е получил лично остана недоказано. В този ред на мисли, дали е плащал такса за удължаване срока на падежа със седем дни, каквото се твърди в исковата молба и също се спори от ответника е без значение, доколкото падежът и на 9.03. и на 16.03.2016 година е изтекъл. От приетите по делото писмени доказателства се установи, че вземането на кредитора по договора е прехвърлено на ищцовото дружество с договор за цесия от 23.11.2018 г., неразделна част от който е Приложение № 1, в което вземането срещу ответника, индивидуализирано с имената, единния му граждански номер, номера на договора за кредит, падежа на договора, предоставената главница и другите вземания към него / за наказателна лихва за забава и такси за събиране, които не се претендират с исковата молба/ са подробно посочени. Приложените пълномощно от името на цедента и потвърждението за извършената цесия доказват, че цедентът е упълномощил изрично цесионера да уведоми длъжниците за извършеното прехвърляне. Законът - чл.99,ал.3 и 4 от ЗЗД изисква длъжникът да бъде уведомен за цесията от предишния кредитор, за да породи действие спрямо него, като целта е да се защити длъжника срещу изпълнение на ненадлежен кредитор. При липса на изрична законова забрана това уведомяване да бъде извършено от новия кредитор, след като същият е изрично упълномощен от цедента да стори това съдебната практика приема, че е налице изпълнение на задължението / в този см. Решение № 137/02.06.2015г. по гр. д. № 5759/2014г. на III г.о., ВКС./. В конкретния случай е налице именно такова делегиране на законовото задължение на новия кредитор и същият е изготвил уведомително писмо до длъжника, но няма събрани доказателства уведомяването да е стигнало до него. Приложеното известие за доставяне установява, че адресатът не е потърсил пратката, респективно не е получил уведомителното писмо. Въпреки това,

длъжникът следва да се счита уведомен за извършената цесия с връчването на екземпляра от уведомителното писмо и пълномощното ведно с останалите документи към исковата молба и разпореждането по чл.131 от ГПК. Съгласно установената задължителна практика на ВКС, цесията следва да се счита надлежно съобщена на длъжника и когато изходящото от цедента уведомление му е връчено като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за цедираното вземане /вж. Решение №78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т.д.№ 2352/2013 г. постановено по реда на чл.290 от ГПК, Решение №3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т.д.№ 1711/2013 г. постановено по реда на чл.290 от ГПК/ и следва да се има предвид като факт имащ значение за спорното право при постановяване на решението. От представените доказателства съдът намира, че ищецът доказва качеството си на кредитор придобил вземане по договор за кредит № 9926222001/8.02.2016 г., сключен между ответника и цедента по договора за цесия от 23.11.2018 г., с който това вземане е прехвърлено на ищцовото дружество. От друга страна ответникът не установи, че не дължи сумата поради извършени плащания.

С оглед изложеното съдът счита, че иска с правно основание чл. 79,ал.1 от ЗЗД е основателен и следва да се уважи, като бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 350 лева, представляваща непогасена главница по договор за кредит № 9926222001/8.02.2016 г ., ведно със законната лихва върху нея от 1.03.2021 г. - подаване на исковата молба до окончателното изплащане. При уважаването на главния иск произнасяне по евентуално предявения иск не се дължи.

При този изход на делото на основание чл. 78,ал.1 от ГПК ответникът дължи на ищеца направените по делото разноски за заплатена ДТ от 50 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено от съда съгласно чл.78,ал.8 от ГПК , вр. с чл. 25,ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Й. Д. Й. с ЕГН ***** от *****“ ДА ЗАПЛАТИ на "КРЕДИТРЕФОРМ БЪЛГАРИЯ" ЕООД с ЕИК 831030580 седалище и адрес на управление гр.София, ул."Шандор Петьофи" №10, п.к.1606 по иск с правно основание чл.79,ал.1 от ЗЗД сумата от 350 /триста и петдесет/ лева, представляваща главница по цедиран с договор от 23.11.2018 г. договор за кредит №9926222001/8.02.16 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 1.03.2021 г. - завеждане на иска, до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Й. Д. Й. с ЕГН ***** от *****“ ДА ЗАПЛАТИ на "КРЕДИТРЕФОРМ БЪЛГАРИЯ" ЕООД с ЕИК 831030580 седалище и адрес на управление гр.София, ул."Шандор Петьофи" №10, п.к.1606 сумата от 150 /сто и петдесет/ лева направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС, чрез ВТРС в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____